

Dva malí ptáci seděli na větvích
bylo to jako v pravěku.
I krev vypadá stejně
možná byla hustší. V sítěné kleci nad hlavama
u žárovky se svíjela zavazadla.
Nahoře pod pavučinou.
Měl jsem to v mozku.
V hale nabízeli noviny letáky květiny
kuchyňské věci hadříky děvku a já mezi spolucestujícími
poznal ďábla muže který chce zabít a muže
který jde neví kam a nebylo možné ukrýt se
mezi odpadkovými koši ani v bezinkovém keři.
Snad jsem pomalu začal milovat pavouka už jsem věděl:
jemu o něco jde.
Tehdy nad špenátovou pizzou v baru jsem řekl
nejkrásnější ženě světa svoje vnitřnosti všechno
a žilka v mozku ta spojka s vesmírem
málem praskla.
Ona se usmívala protože věděla o životě
a co dělá: tak to je.
Na stěnách byly obličejové zpěváků herců a boxerů
některé jsme znali.
Trochu jsme se usmívali lesk po ksichtech házel světlem
a venku chodili ostatní.
Kdybych obrátil dlaně byly by plné světla
ale to nebylo nutný.
Dotýkal jsem se jejich boků a byl jsem jemnej.
Sahali jsme na sebe. Řekl jsem to nejhorší ze mě
a pak se šklebil ven. Tam kde jsme stáli.
Bylo všechno za sklem. A bylo to tajemný.